

Λάμπρος

written by Σταμάτης Κυριάκης | 20.07.2022

Εκείνα τα χρόνια ο Λάμπρος δούλευε σερβιτόρος στο Κανόνι.

Επί 12 ώρες κουβάλαγε ένα τεράστιο δίσκο πάνω από το κεφάλι γεμάτο παγωτά , καφέδες, λεμονάδες και ούζα.

Άνοιγε δρόμο ανάμεσα από δεκάδες τουρίστες που χάζευαν την θέα περιμένοντας να αδειάσει κανένα τραπέζι.

Ο ιδρώτας του Λάμπρου έσταζε από την μύτη.

Το άσπρο του ποκάμισο ήτανε λάσπη.

Διασχίζει ένα γκρουπ μαυροφορεμένες γριές από κάποια εκκλησιαστική εκδρομή του κάμπου της Θεσσαλίας έτοιμος να λιποθυμήσει από την κούραση και την ζέστη.

Τον σταματάει μία.

- «Δε μι λές πιδί μ’;»
- «Του μπουντικονίσι, του πρώτου είναι η του δευτέρου;»
- «Του τρίτου κυρία μου... του τρίτου.»
- «Αφού δεν έχει τρίτου.»
- «Είναι πιο πίσω δεν φαίνεται.»

Απαντούσε ο Λάμπρος εξουθενωμένος.

Όλοι οι συνάδελφοί του κάνανε και άλλες δουλείες κατά την διάρκεια του χρόνου για να προκόψουν.

Ο Λάμπρος ζούσε με το ταμείο ανεργίας τον χειμώνα.

Ούτε το μάστορα μπορούσε να κάνει ούτε ελιές είχε για να μαζέψει.

Για τους συναδέλφους του ήταν η εποχή των μεγάλων ευκαιριών και των μεγάλων λόγων.

Ακούγανε: «Με βάση την ετεροχρονισμένη δομική αντιπαλότητα..» και καταλάβαιναν ότι «ήρθε η ώρα του λαού».

Ο Λάμπρος τότε γράφτηκε στην ΚΝΕ.

Εκτός από μερικά ρητά που άκουγε από εδώ και από κει δεν του έμειναν και πολλά πράγματα.

Καλλιέργησε όμως μια άγνωστη μέχρι τότε ικανότητα του να πείθει με απλά επιχειρήματα.

Βγήκε πρώτος στο αγώνισμα των «στρατολογιών» και πήρε και το χρυσό μετάλλιο από τα χέρια του ίδιου του Βαμβέτσου του Μεγαλοπρεπούς από τα Γιάννενα σε ειδική τελετή.

Ο Βαμβέτσος ο μεγαλοπρεπής έμοιαζε με Τούρκο. Είχε παχύ ανδροπρεπές μουστάκι, κρατούσε μια δερμάτινη τσάντα με κομματικά έγγραφα ,φαντάζομαι, και είχε και τσιμπούκι σαν του Φλωράκη.

Για να μιλήσεις του δυσθεώρητου Βαμβέτσου τότε έπρεπε να πάρεις ειδική άδεια.

Δεν θα επεκταθώ στον βίο και την πολιτεία του θρυλικού Βαμβέτσου διότι μπορεί να κατηγορηθώ ότι «ρίχνω νερό στο μύλο της αντίδρασης» η , ακόμα χειρότερα ότι «αλείβω βούτυρο στο ψωμί του καπιταλισμού».

Ο Λάμπρος , λοιπόν, τα κατάφερνε να πείθει με απλά επιχειρήματα.

Όταν δεν άντεχε πλέον να εξηγεί πιο είναι το Ποντικονήσι έγινε ασφαλιστής.

Χρησιμοποίησε την πολιτική του εμπειρία και κατέγραψε συστηματικά όλους τους υποψήφιους προς ασφάλιση στην Ιντεραμέρικαν.

Φόρεσε κουστούμι και γραβάτα. Αγόρασε και σαμσονάιτ με κλειδαριά και βγήκε (ξανά) προς άγραν πελατών.

Ήρθε και σε μένα.

Μού έκλεισε ραντεβού επισήμως. Κάθισε απέναντι μου στον καναπέ σοβαρός.

Ίσιωσε την γραβάτα του και άρχισε.

Σύμφωνα με τα λεγόμενα του εάν με πάταγε ένα αυτοκίνητο στο δρόμο η γυναίκα μου θα έπαιρνε μια παχυλή σύνταξη συν ένα υπολογίσιμο εφάπαξ.

Αν έκοβα το χέρι μου στην δουλειά.

Αν έπεφτα στο μπάνιο.

Αν έπεφτε το αεροπλάνο της Ολυμπιακής στο Αγρίνιο.

Αν έχανα ξαφνικά το φώς μου.

Αν μούπεφτε ένα πιτέρι στο κεφάλι.

Αν βούλιαζε το φέρυ μπότ.

Αν με σκότωνα το ρεύμα την ώρα που στέγνωνα τα μαλλιά μου.

Ο Λάμπρος πρώτα σου έφερνε την απόλυτη καταστροφή και ακολούθως εκεί που ο πελάτης είχε αρχίσει να τρέμει του έβγαζε ένα λογαριασμό με τα λεφτά που θα έπαιρνε αυτός, αν έμενε τυφλός , κουλός , κουτσός και εν γένει ακρωτηριασμένος η πόσα λεφτά θα έπαιρναν οι απόγονοι του όταν θα πέθαινε.

Τύφλα να έχουνε οι μάρτυρες του Ιεχωβά.

Ετούτος δεν υποσχόταν έναν ακαθόριστο και αμφιλεγόμενο παράδεισο του θεού η του Κομμουνισμού.

Εδώ σου μίλαγε με συμβόλαια , υπογραφές και συγκεκριμένα ποσά σε κάθε περίπτωση.

Αξεπέραστος.

Έπεισε πολλούς.

Με εμένα δεν τα κατάφερε.

Δεν ήξερε με ποιος είχε μπλέξει.

Πήρα μολύβι και χαρτί και άρχισα να κάνω λογαριασμούς.

Παραξενεύτηκε.

Περίμενε Λάμπρο θα σου τα δείξω σε λίγο.

Σύμφωνα, λοιπόν, με το δικό μου σενάριο (βασισμένο στην θεωρία των πιθανοτήτων) η πιθανότητα να πάθω κάποιο από τα ατυχήματα που θα με έστελναν στον άλλο κόσμο η θα με καθιστούσαν παράλυτο ήταν πολύ μικρότερη από την πιθανότητα να κερδίσω μια περιουσία στο ξυστό αν έπαιζα τα λεφτά που θα έδινα στην Ιντεραμέρικαν.

Ήξερα τι θα αντιμετώπισω και δούλεψα συστηματικά πριν την συνάντηση.

Δαγκάθηκε.

Μου πέταξε ένα «..δεν είναι έτσι» και μου είπε ότι θα ξαναπεράσει να τα πούμε.

Παρόλο που δεν τα κατάφερε με εμένα έγινε ένας από τους κορυφαίους ασφαλιστές και μάλιστα του έδωσαν και μια πλακέτα βιδωμένη πάνω σε ένα ξύλινο κουάδρo που το έβαλε στο σαλόνι του και μου το έδειχνε κάθε που πήγαινα για καφέ.

Πέρασε καιρός και ξαναβρήκα τον Λάμπρο στο Σαρόκο να περπατάει βιαστικά .

«Δεν μπορώ τώρα πάω να δείξω ένα σπίτι».

Τότε έμαθα ότι ο Λάμπρος είχε γίνει μεσίτης.

Σταμάτησε μια μέρα στο καφενείο να μου πει για ένα διαμέρισμα που πουλιόταν εκεί κοντά «σε τιμή ευκαιρίας».

Επρόκειτο για το διαμέρισμα του Κώστα από τσους Κυνοπιάστες που είχε πεθάνει πριν λίγους μήνες και το πουλούσαν τα παιδιά του.

Ρε Λάμπρο αυτή η πολυκατοικία χτίσθηκε το εβδομήντα. Είναι γριά. Τα μετά έχουν όριο τα πενήντα χρόνια αν είναι σωστή η κατασκευή και με τις προδιαγραφές τις προβλεπόμενες.

Πουλάς ένα τριάρι διακόσια χιλιάρικα σε μια γριά πολυκατοικία που σε λίγο θα πρέπει να κατεδαφιστεί και να χτιστεί από την αρχή;

Ποιος θα το πάρει αγόρι μου;

Πάλι δεν τα κατάφερε να με πείσει αλλά μου ήταν πάντα συμπαθής.

Το πάλευε το πράμα και ας μην ήταν σίγουρος.

Έτσι, άλλωστε, κάνουμε όλοι.

Τελευταία πήγα με κάτι φίλους σε μια λαϊκή ταβέρνα στην Οβριακή.

Ακούω μια γνωστή φωνή από πίσω μου.

«Τι να σας φέρω.»

Γυρνάω και ανοίγει η καρδιά μου.

Ο Λάμπρος ξανά αλλά με καλοκαιρινό φανελάκι Welcome to hell.